

Arrest

nr. 188 540 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: G

voornaam: R

(...)

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanhoudingsbevel wegens diefstal, bendevoorming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijft van 12.08.2015 tot 29.09.2015 in de gevangenis van Antwerpen. Op 31.08.2015 werd betrokkene wegens inbraak veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Bovendien werden ten laste van betrokkene door de politie verschillende PV's opgesteld in de periode 2011-2017:

- AN.43.LB.036875/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen

- BR.27.L6.002632/2015 – Heling – PZ PolBruno

- BR.36.L6.002412/2015 – bezit wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ PolBruno

- AN.21.LB.127440/2014 – gebruik van valse en vervalste geschriften – PZ Antwerpen

- AN.10.L3.001969/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel

- AN.10.L3.001969/2014 – verenging van misdadigers – PZ Rupel

- AN.21.L3.002132/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel

- AN.36.LB.067422/2012 – weerspannigheid – PZ Antwerpen

- AN.36.LB.067422/2012 – verdachte handelingen – PZ Antwerpen

- AN.36.LB.0674228012 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen

- AN.36.LB.067422/2012 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Antwerpen

- AN.35.LB.022862/2012 – private veiligheid / privédetective / private militie – PZ Antwerpen

- AN.10.F1.020913/2011 – informatica / bedrog – gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen

- AN.10.F1.020913/2011 – vereniging van misdadigers - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen

- EU.36.L1.005232/2011 – verdachte handelingen – PZ Weser-Goehl

- EU.36.L1.005232/2011 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Weser-Goehl

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een 8 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.10.2007 (bijlage 13qq), op 26.08.2009 (bijlage 13quater), op 24.04.2012 (bijlage

13quater), op 06.11.2012 (bijlage 13quater), op 11.02.2013 (bijlage 13septies), op 31.03.2014 (bijlage 13), 14.04.2014 (bijlage 13septies) en op 29.12.2015 (bijlage 13qq), dat werd verlengd tot 07.07.2016.

Bovendien werd aan betrokkene op 11.02.2013 een inreisverbod van 3 jaar betekend waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven.

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aan aanhoudingsbevel wegens diefstal, bendeforming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijf van 12.08.2015 tot 29.09.2015 in de gevangenis van Antwerpen. Op 31.08.2015 werd betrokkene wegens inbraak veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Bovendien werden ten laste van betrokkene door de politie verschillende PV's opgesteld in de periode 2011-2017:

- AN.43.LB.036875/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- BR.27.L6.002632/2015 – Heling – PZ PolBruno
- BR.36.L6.002412/2015 – bezit wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ PolBruno
- AN.21.LB.127440/2014 – gebruik van valse en vervalste geschriften – PZ Antwerpen
- AN.10.L3.001969/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.10.L3.001969/2014 – verenging van misdadigers – PZ Rupel
- AN.21.L3.002132/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.36.LB.067422/2012 – weerspanningheid – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – verdachte handelingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.0674228012 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Antwerpen
- AN.35.LB.022862/2012 – private veiligheid / privédetective / private militie – PZ Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – informatica / bedrog – gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – vereniging van misdadigers - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- EU.36.L1.005232/2011 – verdachte handelingen – PZ Weser-Goehl
- EU.36.L1.005232/2011 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Weser-Goehl

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 14.03.2007 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.06.2007.

Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 03.10.2007. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 17.10.2007) geldig 15 dagen. Betrokkene diende op 06.03.2008 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.01.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 09.04.2009. Betrokkene diende een derde asielaanvraag in op 30.07.2009. Deze werd op 26.08.2009 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen. Betrokkene diende een vierde asielaanvraag in op 24.04.2012. Deze werd op 24.04.2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen. Betrokkene diende een vijfde asielaanvraag in op 19.06.2012. Deze werd op 06.11.2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen. Op 06.06.2014 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.12.2015. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.12.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's zesde asielaanvraag definitief geweigerd door

de RVV op 01.06.2016. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 07.07.2016. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 31.07.2007 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 18.08.2008. Deze beslissing is op 15.09.2008 aan betrokkene betekend.

Op 02.04.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Een beslissing inzake deze medische regularisatieaanvraag zal genomen worden voor de effectieve verwijdering.

Betrokkene diende op 14.02.2011 een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23.09.2011. Deze beslissing is op 29.02.2012 aan betrokkene betekend. Een schending van 8 EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene diende op 15.05.2012 ook een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.07.2012. Deze beslissing is op 07.11.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft op 19.11.2012 nog een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.12.2013. Deze beslissing is op 19.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.04.2017 door de RVV afgesloten wegens afstand van geding.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 11.02.2013 werd betrokkenes identiteit gecontroleerd door de politie SPC Antwerpen. Aan betrokkene werd dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend.

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanhoudingsbevel wegens diefstal, bendevorming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijf van 12.08.2015 tot 29.09.2015 in de gevangenis van Antwerpen. Op 31.08.2015 werd betrokkene wegens inbraak veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Bovendien werden ten laste van betrokkene door de politie verschillende PV's opgesteld in de periode 2011-2017:

- AN.43.LB.036875/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- BR.27.L6.002632/2015 – Heling – PZ PolBruno
- BR.36.L6.002412/2015 – bezit wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ PolBruno
- AN.21.LB.127440/2014 – gebruik van valse en vervalste geschriften – PZ Antwerpen
- AN.10.L3.001969/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.10.L3.001969/2014 – verenging van misdadigers – PZ Rupel
- AN.21.L3.002132/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.36.LB.067422/2012 – weerspanningheid – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – verdachte handelingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.0674228012 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Antwerpen
- AN.35.LB.022862/2012 – private veiligheid / privédetective / private milite – PZ Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – informatica / bedrog – gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – vereniging van misdadigers - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- EU.36.L1.005232/2011 – verdachte handelingen – PZ Weser-Goehl

- EU.36.L1.005232/2011 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Weser-Goehl

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 26.10.2016 komt betrokkene bij de gemeente Schoten informatie vragen over een voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K. (°23.03.1989). Op 17.01.2017 deed betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K.. Op 09.06.2017 oordeelde het parket van Antwerpen negatief over dit voorgenomen huwelijk. Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkene uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene geacht wordt de openbare orde te schaden.

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw D.M.K. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw D.M.K. kan betrokkene bezoeken in de Russische Federatie. Bovendien kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met mevrouw D.M.K..

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een 8 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.10.2007 (bijlage 13qq), op 26.08.2009 (bijlage 13quater), op 24.04.2012 (bijlage 13quater), op 06.11.2012 (bijlage 13quater), op 11.02.2013 (bijlage 13septies), op 31.03.2014 (bijlage 13), 14.04.2014 (bijlage 13septies) en op 29.12.2015 (bijlage 13qq), dat werd verlengd tot 07.07.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Naam : G.

voornaam : R.

(...)

nationaliteit : Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/06/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een 8 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.10.2007 (bijlage 13qq), op 26.08.2009 (bijlage 13quater), op 24.04.2012 (bijlage 13quater), op 06.11.2012 (bijlage 13quater), op 11.02.2013 (bijlage 13septies), op 31.03.2014 (bijlage

13), 14.04.2014 (bijlage 13septies) en op 29.12.2015 (bijlage 13qq), dat werd verlengd tot 07.07.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Bovendien werd aan betrokkene op 11.02.2013 een inreisverbod van 3 jaar betekend waaraan betrokkene geen gevolg heeft gegeven.

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanhoudingsbevel wegens diefstal, bendevoorming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verbleef eveneens van 12.08.2015 tot 28.09.2015 in de gevangenis van Antwerpen. Op 31.08.2015 werd betrokkene wegens inbraak veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Bovendien werden ten laste van betrokkene door de politie verschillende PV's opgesteld in de periode 2011-2017:

- AN.43.LB.036875/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- BR.27.L6.002632/2015 – Heling – PZ PolBruno
- BR.36.L6.002412/2015 – bezit wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ PolBruno
- AN.21.LB.127440/2014 – gebruik van valse en vervalste geschriften – PZ Antwerpen
- AN.10.L3.001969/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.10.L3.001969/2014 – verenging van misdadigers – PZ Rupel
- AN.21.L3.002132/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.36.LB.067422/2012 – weerspanningheid – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – verdachte handelingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.0674228012 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Antwerpen
- AN.35.LB.022862/2012 – private veiligheid / privédetective / private militie – PZ Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – informatica / bedrog – gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – vereniging van misdadigers - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- EU.36.L1.005232/2011 – verdachte handelingen – PZ Weser-Goehl
- EU.36.L1.005232/2011 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Weser-Goehl

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De 6 asielaanvragen, evenals de aanvragen medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkene's humanitaire regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten. Een schending van 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanhoudingsbevel wegens diefstal, bendevoorming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijf van 12.08.2015 tot 28.09.2015 in de gevangenis van Antwerpen. Op 31.08.2015 werd betrokkene wegens inbraak veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Bovendien werden ten laste van betrokkene door de politie verschillende PV's opgesteld in de periode 2011-2017:

- AN.43.LB.036875/2017 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- BR.27.L6.002632/2015 – Heling – PZ PolBruno
- BR.36.L6.002412/2015 – bezit wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ PolBruno
- AN.21.LB.127440/2014 – gebruik van valse en vervalste geschriften – PZ Antwerpen
- AN.10.L3.001969/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.10.L3.001969/2014 – verenging van misdadigers – PZ Rupel
- AN.21.L3.002132/2014 – verdachte handelingen – PZ Rupel
- AN.36.LB.067422/2012 – weerspanningheid – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – verdachte handelingen – PZ Antwerpen

- AN.36.LB.0674228012 – opzettelijke slagen en verwondingen – PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Antwerpen
- AN.35.LB.022862/2012 – private veiligheid / privédetective / private milite – PZ Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – informatica / bedrog – gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 – vereniging van misdadigers - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- EU.36.L1.005232/2011 – verdachte handelingen – PZ Weser-Goehl
- EU.36.L1.005232/2011 – dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren – PZ Weser-Goehl

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 26.10.2016 komt betrokkene bij de gemeente Schoten informatie vragen over een voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K. (°23.03.1989). Op 17.01.2017 deed betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K.. Op 09.06.2017 oordeelde het parket van Antwerpen negatief over dit voorgenomen huwelijk. Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkene uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene geacht wordt de openbare orde te schaden.

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw D.M.K. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw D.M.K. kan betrokkene bezoeken in de Russische Federatie. Bovendien kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met mevrouw D.M.K..

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikelen 5 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 09.06.2017.

Dat volgens de bestreden beslissing verzoeker werd opgesloten omwille van volgende redenen:

- *Artikel 7, alinea 1: mijnheer verblijft op ons grondgebied zonder een geldig visum*
- *Omwille van zijn gedrag schaadt hij de openbare orde.*
 - *Hij verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen omwille van diefstal, bendevorming en gebruik van valse documenten.*
 - *Hij verbleef van 12.08.2015 tot 29.09.2015 in de gevangenis te Antwerpen wegens een veroordeling van de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden*
 - *Mijnheer verbleef hier illegaal en verstoort ernstig de openbare orde*
 - *Er werden verschillende pv's lastens verzoeker opgesteld in de periode 2011-2017; hieruit blijkt dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*
- *Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet: geen termijn voor vrijwillig vertrek omdat hij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten; in 2013 kreeg hij een inreisverbod van 3 jaar waaraan hij geen gevolg gaf*
- *Artikel 7, tweede lid vreemdelingenwet: mijnheer respecteert de reglementeringen niet, hij gaf geen vrijwillig gevolg aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden afgeleverd*
- *Verzoeker deed een huwelijksaanvraag op 17.01.2017. Het parket zou negatief geadviseerd hebben. Verzoeker zijn bevel wordt niet opgeschort conform de omzendbrief aangezien geacht wordt dat hij de openbare orde schaadt. Het feit dat mijnheer samenwoont met mevrouw geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Mevrouw kan mijnheer bezoeken in de Russische Federatie. Bovendien kan betrokkene door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met mevrouw.*

Verzoeker kreeg eveneens een inreisverbod (bijlage 13 sexes). Dit omwille van volgende redenen:

- *Artikel 74/11, § 1, 2de lid : er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat mijnheer aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen uitvoering gaf en ook niet aan een inreisverbod van 3 jaar.*
- *Omwille van feiten van openbare orde (idem zie vroeger)*

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent en een procedure opstart in UDN.

A)

Dienst vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft 1 correctionele veroordeling wegens feiten te Antwerpen van in 2014. Deze feiten dateren intussen van meer 3 jaar geleden. Hij heeft hiervoor zijn staf uitgezeten en doet tot op heden het nodige voor betaling van de boetes.

Verder is verzoeker in de bestanden van de politie gekend voor verscheidene pv's. Het dient benadrukt dat dit voornamelijk pv's betreffen van 2011, 2012, 2014 en 2015 en slechts 1 pv van 2017 en dat deze feiten aldus van lange tijd geleden dateren.

Verzoeker betwist niet dat hij vroeger fouten heeft gemaakt doch dit betreffen voornamelijk feiten uit het verleden. Hij heeft slechts 1 veroordeling en voor de pv's werd hij niet vervolgd zodat er bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de ernst van de feiten aangezien men anders zou verwachten dat men overgaat tot effectieve vervolging en veroordeling van verzoeker. Dit heeft men in casu niet gedaan zodat deze pv's bezwaarlijk kunnen dienen als bewijs van ernstige schending van de openbare orde aangezien het geen recente feiten betreffen en geen veroordelingen betreffen.

Dat deze feiten dan ook niet als afdoende kunnen beschouwd worden om thans verzoeker op te sluiten, te repatriëren en hem een inreisverbod op te leggen van maar liefst 8 jaar.

Dat verzoeker dan ook van mening is dat de besteden beslissingen op dit vlak niet afdoende gemotiveerd zijn en niet redelijk en zorgvuldig werden genomen.

Dat de beslissingen onterecht genomen werden en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissingen de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen, gelet op het voorgaande, onredelijk zijn en onzorgvuldig werden genomen.

De beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

B)

Verzoeker heeft een relatie met mevrouw D.M.K.

Zij wonen samen (...) (stuk 7)

Zij hebben aangifte gedaan om te huwen.

Tot op heden bekwamen zij nog geen beslissing omtrent de toestemming van dit huwelijk.

De huwelijksaangifte gebeurde op 17.01.2017. Het huwelijk werd uitgesteld voor verder onderzoek inzake schijnhuwelijk.

Een eerste verhoor van partijen in het kader van hun huwelijk vond plaats.

Een 2de verhoor stond geagendeerd op 08.06.2017 bij de politie te Antwerpen.

Mijnheer en mevrouw kregen hiervoor een uitnodiging tot verhoor (Mod./CatIII) .

Aangezien op 08.06.2017 geen tolk voorhanden was, werd het verhoor uitgesteld naar 09.06.2017.

Op de uitnodiging tot verhoor die verzoekers kregen stond expliciet het volgende (stuk 6):

Gelieve aandachtig kennis te nemen van uw rechten die hierna worden uitgelegd:

Punt 1) ...

....

Punt 6) U bent niet van uw vrijheid benomen en kan bijgevolg op elk ogenblik gaan en staan waar u wil. Hou er wel rekening mee dat de procureur des Konings naargelang de omstandigheden een arrestatie kan bevelen tijdens het opsporingsonderzoek. Er wordt bijgevolg de raad gegeven gevolg te geven aan deze uitnodiging stuk 6.

Een en ander is tijdens het verhoor niet correct verlopen.

Mijnheer werd tijdens het verhoor/na verhoor op het politiekantoor van zijn vrijheid beroofd hoewel dit uiteraard niet de bedoeling was.

Hij werd uitgenodigd voor verhoor bij de politie categorie III. Er werd hem expliciet gezegd dat hij niet van zijn vrijheid was beroofd en op elk ogenblik kon gaan en staan waar hij wil (stuk 6).

Dit was duidelijk niet het geval tijdens het verhoor.

Verzoeker werd op het politiekantoor gearresteerd en vastgehouden dit in strijd met punt 6 van de uitnodiging tot verhoor.

De verklaring van verzoeker zijn partner bevestigt dit (stuk 9).

Volgens punt 6) van de uitnodiging tot verhoor kon enkel de procureur des Konings verzoeker zijn aanhouding bevelen in het kader van een opsporingsonderzoek.

Op geen enkele wijze heeft de procureur des Konings een arrestatie van verzoeker bevolen op deze wijze.

Derhalve mocht de politie verzoeker tijdens het verhoor inzake zijn huwelijk hem niet van zijn vrijheid beroven aangezien dit strijdig is met artikel 5 van het EVRM.

Immers indien de politie op deze manier vreemdelingen die illegaal in het land verblijven oproepen, worden zij in feite niet verhoord in het kader van hun huwelijk maar worden zij in feite 'gelokt' om te worden gearresteerd.

Dit is in strijd met artikel 5 van het EVRM: het recht op vrijheid en veiligheid.

Art. 5. (Recht op vrijheid en veiligheid). <V 1994-05-11/36, art. 2. 2; Inwerkingtreding : 01-11-1998>

1. Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid. Niemand mag van zijn vrijheid worden beroofd, behalve in de navolgende gevallen en langs wettelijke weg :

a) indien hij op rechtmatige wijze wordt gevangen gehouden na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gevangen wordt gehouden, wegens weigering een overeenkomstig de wet door een rechter gegeven bevel op te volgen of ten einde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gevangen gehouden ten einde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer redelijke termen aanwezig zijn om te vermoeden, dat hij

een strafbaar feit heeft begaan of indien er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat het noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d) in het geval van rechtmatige gevangenhouding van een minderjarige met het doel in te grijpen in zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige gevangenhouding, ten einde hem voor het bevoegde gezag te geleiden;

e) in het geval van rechtmatige gevangenhouding van personen die een besmettelijke ziekte zouden kunnen verspreiden, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f) in het geval van rechtmatige arrestatie of gevangenhouding van personen ten einde hen te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of indien tegen hen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Iedere gearresteerde moet onverwijld en in een taal, welke hij verstaat, op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Eenieder die gearresteerd is of gevangen wordt gehouden, overeenkomstig lid e c) van dit artikel moet onmiddellijk voor een rechter worden geleid of voor een andere autoriteit die door de wet bevoegd verklaard is om rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De vrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene in rechte.

4. Eenieder die door arrestatie of gevangenhouding van zijn vrijheid is beroofd heeft het recht voorziening te vragen bij de rechter opdat deze op korte termijn beslist over de wettigheid van zijn gevangenhouding en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de gevangenhouding onrechtmatig is.

5. Eenieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een gevangenhouding in strijd met de bepalingen van dit artikel heeft recht op schadeloosstelling.

Niet alleen is deze werkwijze van de politie en dienst vreemdelingenzaken in strijd met artikel 5 EVRM maar ook met artikel 8 van het EVRM, het recht op een gezinsleven en de eerbiediging van de rechten van verdediging.

Immers op deze wijze kan in feite verzoeker zich niet verdedigen op de feiten vanwaar hij wordt beschuldigd, namelijk het begaan van een schijnhuwelijk en zal geen enkele vreemdeling in de toekomst nog naar dergelijk verhoor durven te gaan aangezien de vrees om te worden opgepakt te groot is.

De bestreden beslissingen vormen verder een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien zij geen afdoende rekening hebben gehouden met het recht op privé- en familieleven van verzoeker en zijn dossier in concreto.

DVZ stelt dat een repatriëring van verzoeker niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven en geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw kan mijnheer bezoeken in de Russische Federatie en zij kunnen via moderne communicatiemiddelen contact houden.

Vooreerst dient vastgesteld dat dienst vreemdelingenzaken op geen enkele wijze betwist dat verzoeker en mevrouw een relatie hebben en zij betwisten de samenwoning van partijen niet. Dit is reeds veelzeggend.

Mijnheer en mevrouw zijn een echt koppel. Zij kennen elkaar en elkaars familie. Zij leggen nog een aantal bijkomende stukken voor waaruit hun relatie blijkt: namelijk sms-gesprekken, whatsapp gesprekken en foto's (11 tot 13).

Dienst vreemdelingenzaken stelt enkel dat de samenwoning niet automatisch aan mijnheer recht op verblijf geeft en geen ernstig te moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit is echter geen afdoende afweging van artikel 8 van het EVRM: het recht op een familie- en privéleven van mijnheer en mevrouw. Mevrouw werd op 09.06.2017 bij de politie niet verhoord. Zij was emotioneel daartoe niet meer in staat.

Dienst vreemdelingenzaken heeft bovendien geen rekening gehouden met alle elementen van verzoeker zijn privé en gezinsleven.

Verzoeker en zijn partner zijn bezig om kinderen te krijgen. Zwanger worden voor mevrouw lukt echter niet spontaan.

Mijnheer en mevrouw zijn bezig met behandelingen in een vruchtbaarheidskliniek om kinderen te krijgen (stuk 15, 16 en 17).

De partner van mijnheer is 28 jaar maar haar lichaam heeft reeds een oudere leeftijd waardoor het voor haar op dit ogenblik, gelet op haar leeftijd, nog zeer moeilijk is om kinderen te krijgen.

Om deze reden zijn zij op dit ogenblik reeds bezig met hormoonbehandelingen. Mevrouw dient hormooninjecties te doen. De volgende stap is IVF.

De dokters van mevrouw hebben haar laten weten dat indien zij deze behandelingen nu niet doet, er geen mogelijkheden meer voor haar zullen zijn om kinderen te krijgen. Een nog meer gedetailleerd attest van de arts van mevrouw werd opgevraagd maar deze was vandaag niet aanwezig in zijn kabinet.

Mijnheer en mevrouw hebben reeds een intake gehad met de vruchtbaarheidskliniek (stuk 14).

De eerste poging tot bevruchting is reeds mislukt.

De tweede poging stond de komende weken gepland maar door de opsluiting van mijnheer is dit niet meer mogelijk. Ook een repatriëring van mijnheer maakt deze behandelingen niet meer mogelijk in de toekomst en ontnemt mijnheer en mevrouw hun kinderwens.

Ook een inreisverbod van 8 jaar maakt deze verdere kinderwensplannen van dit koppel onmogelijk en ontnemt hen de mogelijkheid om kinderen te krijgen.

Dit is een schending van artikel 8 van het EVRM.

De opsluiting van mijnheer, zijn repatriëring en inreisverbod van 8 jaar zijn een inbreuk op het privé en gezinsleven van mevrouw die niet proportioneel is.

Immers de gevolgen van deze beslissingen zijn dat mijnheer en mevrouw de kans ontnomen wordt om kinderen te krijgen.

Dat is niet redelijk en niet zorgvuldig.

De repatriëring van mijnheer is gelet op het voorgaande wel degelijk in disproportionaliteit met het recht op een gezins- en privéleven van mijnheer zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en brengt voor het koppel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Contacten tussen mijnheer en mevrouw zijn noodzakelijk om de behandelingen in de vruchtbaarheidskliniek van mevrouw te kunnen voortzetten.

Zelfs wanneer DVZ een gebonden bevoegdheid heeft om een BGV of inreisverbod af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting.

DVZ moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden en dit conform artikel 74/13 Vw.

De bestreden beslissingen vormen een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, namelijk van het familieleven van mijnheer en mevrouw.

DVZ kan bovendien beslissen in individuele gevallen geen inreisverbod op te leggen, omwille van humanitaire redenen (artikel 74/11, §2 Vw).

In de gevallen waarin DVZ een inreisverbod moet afleveren, houdt deze verplichting geen automatisme in maar behoudt DVZ een zekere mate van appreciatiebevoegdheid.

De duur van een inreisverbod kan schade veroorzaken en bijgevolg kan een beroep ertegen gerechtvaardigd zijn, huidige casu.

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de omstandigheden van het geval (artikel 74/11, §1 Vw). Een BGV kan vergezeld gaan van een inreisverbod van 8 jaar in geval van een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Terugkeerrichtlijn verplicht dat daarbij een individueel onderzoek wordt uitgevoerd, alle

omstandigheden van het geval in rekening worden gebracht en het proportionaliteitsbeginsel wordt gerespecteerd.

De afweging heeft men in huidig geval niet afdoende gemaakt, minstens heeft men niet met alle elementen rekening gehouden en blijkt deze afweging niet uit de bestreden beslissingen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en het opgelegde inreisverbod is een inbreuk op het privé- en gezinsleven van betrokkene.

Het privé- en familieleven van mijnheer speelt zich immers in België af vermits zijn partner zich hier bevindt en zij hier vruchtbaarheidsbehandelingen aan het ondergaan zijn teneinde kinderen te krijgen.

De levensgezellin van betrokkene is Belg en kan daarom onmogelijk met betrokkene naar zijn land van herkomst gaan. Een repatriëring van mijnheer en inreisverbod van acht jaar ontnemt mijnheer en mevrouw de kans om kinderen te krijgen.

Het middel wordt hier enkel onderzocht in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat *in casu* een motivering in recht en in feite.

Voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is het bevel gesteund op een tweeledige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

- artikel 7, eerste lid, 1° (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten),
- artikel 7, eerste lid, 3° (door gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden).

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de Vreemdelingenwet, met name:

- artikel 74/14, § 3, 3° (gevaar voor openbare orde).
- artikel 74/14, § 3, 4° (geen gevolg gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing binnen de toegekende termijn)

Wat betreft het bevel motiveert de gemachtigde in feite dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Verder wordt - met verwijzing naar een voorlopige vasthouding, een veroordeling uit 2015, het illegaal verblijf, en verschillende PV's opgesteld in de periode van 2011-2017 - vastgesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Wat betreft de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn, motiveert de gemachtigde in feite dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan acht eerdere verwijderingsbeslissingen alsook geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod van drie jaar, betekend op 11 februari 2013. Verder motiveert de gemachtigde - met verwijzing naar een voorlopige vasthouding, een veroordeling uit 2015, het illegaal verblijf, en verschillende PV's opgesteld in de periode van 2011-2017- dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Tenslotte wordt met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet besloten dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden waarbij grotendeels wordt verwezen naar dezelfde feitelijke elementen als reeds *supra* uiteengezet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestreden bevel in een eerste onderdeel van het middel (onder "A") inhoudelijk bekritiseert zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker tevens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu betwist verzoeker dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en stelt hij dat de feiten waarnaar wordt verwezen in het bestreden bevel niet als afdoende beschouwd kunnen worden om hem op te sluiten en te repatriëren.

Inzoverre verzoeker kritiek uit op zijn vasthouding en het onderdeel "reden van beslissing tot vasthouding" in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar wat reeds is gesteld in punt 2.2.

Verder herhaalt de Raad dat het bevel om het grondgebied te verlaten alsook de afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn zijn gesteund op twee juridische en feitelijke motieven.

Zo is het bevel om het grondgebied te verlaten tevens gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten, te geven. De kritiek van verzoeker die enkel gericht is tegen de toepassing naast artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet betreft derhalve een kritiek gericht tegen een overtollig motief die geen afbreuk doet aan de andere vaststelling met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en die op zich het bestreden bevel op voldoende wijze schraagt.

Evenzo gaat verzoeker er aan voorbij dat de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn tevens is gesteund op artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan acht eerdere verwijderingsbeslissingen alsook geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod van drie jaar, betekend op 11 februari 2013. Dit motief wordt eveneens niet betwist noch weerlegd door verzoeker en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten, te geven. De kritiek van verzoeker die enkel gericht is tegen de toepassing naast artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet betreft derhalve een kritiek gericht tegen een overtollig motief die geen afbreuk doet aan de andere vaststellingen met betrekking tot artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet die de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn eveneens bevel op voldoende wijze schragen.

Wat betreft de reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens, dient eveneens te worden opgemerkt dat deze beslissing ook steunt op de vaststelling dat verzoeker op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum en de reglementering niet respecteert, hetgeen niet wordt betwist noch weerlegd. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze hieruit afleidt dat het weinig waarschijnlijk zal zijn dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering volstaat om de beslissing tot terugleiding naar de grens te schragen. Enige kritiek op de overwegingen in de beslissing tot terugleiding die verband houden met de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, betreft dan ook een kritiek die gericht is tegen een overtollig motief.

Nu verzoeker niet betwist dat hij op Schengengrondgebied verblijft zonder visum en evenmin betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan acht eerdere verwijderingsbeslissingen alsook geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod van drie jaar, betekend op 11 februari 2013, toont hij niet aan dat het bestreden bevel en de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn zijn gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Evenmin toont hij dat het kennelijk onredelijk is om op basis van deze feitelijke vaststellingen en in het licht van artikelen 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn. Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing wordt niet aangetoond, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers kritiek dat hij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dient dan ook niet verder beoordeeld te worden.

Inzoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat het bevel niet wordt opgeschort conform de omzendbrief van 17 september 2013 nu hij een huwelijksaanvraag deed op 17 januari 2017 omdat hij volgens de gemachtigde de openbare orde schaadt, wijst de Raad erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). Verder merkt de Raad op dat de omzendbrief van 17 september 2013 enkel de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, betreft. De instructies die in deze omzendbrief zijn opgenomen zijn niet bestemd voor derden buiten het bestuur en kunnen op zich geen aanleiding geven tot legitieme verwachtingen waaraan afbreuk zou kunnen worden gedaan wanneer deze instructies niet worden gevolgd. (RvS 17 november 2016, nr. 236.438: *“Les instructions qui y sont consignées ne sont donc pas destinées à l'attention de tiers à l'administration et ne sont dès lors pas susceptibles de faire naître dans leur chef des attentes légitimes auxquelles il pourrait être porté atteinte en raison de l'irrespect de ces instructions. »*)

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve *prima facie* niet.

3.3.2.4. In een tweede onderdeel van het enige middel (*onder “B)”*) stelt verzoeker dat zijn verhoor in het kader van het voorgenomen huwelijk niet correct is verlopen en bekritiseert hij de wijze waarop hij van zijn vrijheid werd beroofd. Vervolgens voert hij een schending aan van artikel 5 van het EVRM, dat het recht op vrijheid en veiligheid omvat, en zet hij uiteen hoe werkwijze van de politie en van de dienst vreemdelingenzaken, die in feite heeft geleid tot uitlokking van arrestatie, voormelde bepaling schendt.

In deze moet de Raad wederom verwijzen naar punt 2.2. en benadrukken dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep voor wat betreft de kritiek tegen de werkwijze van het bestuur bij het voorbereiden en nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving.

Inzoverre verzoeker daaraan toevoegt dat hij zich niet kan verdedigen op de feiten vanwaar hij wordt beschuldigd, namelijk het begaan van een schijnhuwelijk, stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat verzoeker wordt beschuldigd van een schijnhuwelijk. Er blijkt enkel dat het parket op 9 juni 2017 een negatief advies heeft verleend aan de ambtenaar van burgerlijke stand omdat er een elementen aanwezig zijn die wijzen op het voornemen van een schijnhuwelijk. Dit negatief advies kan echter niet worden gelijkgesteld met een beschuldiging. Mocht de ambtenaar van burgerlijke stand op basis van dit negatief advies weigeren het huwelijk te vol trekken dan kan de verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing beroep aantekenen bij de bevoegde familierechtbank en zich desgevallend door zijn raadsman laten vertegenwoordigen in deze procedure.

3.3.2.5. Wat betreft de vermeende schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die eveneens worden ontwikkeld in het tweede onderdeel van het enige middel, moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de gemachtigde in wezen de relatie tussen hem en zijn partner, dit is het gezinsleven, niet betwist. Er wordt wel melding gemaakt van het negatief advies van het parket inzake het voorgenomen huwelijk, doch hieraan wordt geen enkele conclusie verbonden voor wat betreft het bestaan van het gezinsleven.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw D.M.K. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw D.M.K. kan betrokkene bezoeken in de Russische Federatie. Bovendien kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met mevrouw D.M.K..”

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of –machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker houdt voor dat zijn partner op 9 juni 2017 niet bij de politie werd verhoord omdat zij daar emotioneel niet meer toe in staat was, doch hiermee weerlegt hij de determinerende motieven in de bestreden beslissing aangaande het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM niet. Door louter te stellen dat zijn partner niet werd gehoord, zonder verder te concretiseren welke elementen de partner dan wel had kunnen aanbrengen bij een gehoor die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden, slaagt verzoeker er immers niet in deze determinerende motieven inzake het gezinsleven te ondermijnen.

Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van zijn privé- en gezinsleven. Hij zet uiteen dat hij en zijn partner bezig zijn om kinderen te krijgen door middel van fertiliteitsbehandelingen.

Uit de stukken die verzoeker aan het verzoekschrift voegt blijkt enkel dat er een intake-gesprek heeft plaats gehad op 5 juni 2017. Een bewijs van fertiliteitsbehandelingen of hormoonbehandelingen die heden daadwerkelijk worden gevolgd, ligt niet voor. Ter zitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat er nog geen fertiliteitsbehandeling heeft plaats gehad. Derhalve wordt niet aangetoond dat enige lopende fertiliteitsbehandeling door de repatriëring van verzoeker wordt afgebroken.

Verzoeker stelt dat de dokters hebben laten weten dat indien zijn partner deze behandelingen nu niet doet, er geen mogelijkheden meer voor haar zullen zijn om kinderen te krijgen. Deze bewering wordt evenwel niet gestaafd door enig begin van bewijs. Ook de bewering dat een eerste poging tot bevruchting is mislukt en dat een tweede poging voor de komende weken stond gepland, wordt evenmin gestaafd en strijdt bovendien met de gevoegde stukken waaruit blijkt dat pas op 5 juni 2017 een intake-gesprek heeft plaats gehad en hetgeen de raadvrouw ter zitting bevestigt.

Verzoeker houdt verder voor dat zijn repatriëring wel degelijk in disproportionaliteit staat met zijn recht op privé- en gezinsleven en een ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt daar contacten tussen hem en zijn partner nodig zijn om de fertiliteitsbehandelingen voort te kunnen zetten. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat zijn partner hem kan bezoeken in de Russische Federatie. Verzoeker toont niet aan dat de vereiste contacten niet plaats kunnen hebben in het kader van zulke bezoeken. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat de fertiliteitsbehandelingen niet verdergezet kunnen worden.

In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker van hen er toe leidt dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Ter zitting houdt de raadvrouw van verzoeker voor dat het intake-gesprek van 5 juni 2017 heeft plaats gehad nadat zij hun op beurt op een lange wachtlijst hebben afgewacht. De repatriëring van verzoeker houdt in dat zij terug achter aan de wachtlijst belanden. De Raad stelt evenwel vast, zoals verwerende

partij ook betoogt tijdens de terechtzitting, dat verzoeker niet aantoont dat een fertiliteitsbehandeling niet kan worden gestart of verder gezet in de Russische Federatie. Bijgevolg blijkt niet dat de fertiliteitsbehandeling die zijn partner behoeft een concreet element is dat wijst op een onoverkomelijke hinderpaal voor het verder zetten van het gezinsleven. Er wordt tevens niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker en zijn partner als gevolg van de bestreden beslissing de kans wordt ontnomen om kinderen te krijgen.

Verzoeker maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat zijn beweerde gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

3.3.2.6. Het enige middel, in zoverre gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, is in geen van zijn onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. De verzoeker toont niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij vastgehouden is met oog op verwijdering en dat het gelet op de opsluiting noodzakelijk is dat dringend onderzoek wordt gedaan naar de opgeworpen grieven. De summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor de met deze vordering bestreden beslissing. *In casu* stelt de Raad dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens, wordt verworpen.

4.1.2.2. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het

aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken.

Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoeker erop dat verzoeker bij repatriëring “voor acht jaar is geblokkeerd” terwijl hij tracht te huwen en de voorbereidingen worden getroffen voor een fertiliteitsbehandeling.

De Raad herhaalt dat het parket op 9 juni 2017 een negatief advies heeft verleend aan de ambtenaar van burgerlijke stand omdat er een elementen aanwezig zijn die wijzen op het voornemen van een schijnhuwelijk. Mocht de ambtenaar van burgerlijke stand op basis van dit negatief advies weigeren het huwelijk te vol trekken dan kan de verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing beroep aantekenen bij de bevoegde familierechtbank en zich desgevallend door zijn raadsman laten vertegenwoordigen in deze procedure. Verder toont verzoeker niet aan dat hij niet elders met zijn partner kan huwen. Wat betreft de voorgenomen fertiliteitsbehandeling volstaat het te verwijzen naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.3.2.5.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES